

givet en Erklæring, der var for meget i vedkommendes Favør. Det blev saa foreslaaet, at man skulde lade Lægeerklæringen gaa til en anden Læge og lade ham udtale sig om vedkommende Mand, men i Stedet for benytter man en helt anden Fremgangsmaade, idet Sogneraadsformanden gaar ud og forhører nogle af Naboerne og faar dem til at udtale sig om vedkommende Mands Sygdom for at afsvække Lægeerklæringen. Bagefter pudser man saa Politiet paa den gamle aldersunderstøttede og lader det forhøre 4 Mennesker, der skal erklære sig om, hvorvidt de nu vil staa ved deres Forklaring; men saa vidt jeg ved, er den ene af dem allerede rendt fra den. Det forekommer mig at være en ganske mærkelig Fremgangsmaade overfor et gammelt Ægtepar paa 68 Aar, som oppebærer 40 Kr. pr. Maaned i Aldersunderstøttelse, at sætte hele dette store Apparat i Bevægelse. Den Fortjeneste, vedkommende har, har altsaa været 300 Kr. ved eget Arbejde og indtil for ganske nylig kun 37 Kr. om Maaneden i Aldersunderstøttelse. Han vilde efter selv den laveste Sats i dette Forslag faa en Understøttelse paa 600 Kr. og desuden ved eget Arbejde have en Fortjeneste paa 500 Kr. om Aaret, saa der er jo ingen Tvivl om, at hvis denne Kommune gennemgaaende har behandlet sine gamle aldersunderstøttede paa tilsvarende Maade, kan Stigningen for den i Udgifter blive meget stor, lige saa stor som den, det ærede Medlem Hr. Hedegaard nævnte i Gaar.

Jeg kender ogsaa et Tilfælde fra en anden Kommune, Gislev-Ellested Kommune i Nyborg-Kredsen, hvor man nægtede en gammel Kvinde paa 63 Aar Aldersunderstøttelse, fordi hun havde faaet nogle Flasker Medicin og havde ligget en 2—3 Maaneder paa Sindsygeafdelingen i Nyborg som stærkt nervesvækket. Der blev ogsaa her klaget til Amtet, og først efter at der var indgivet Klage, fik denne Kvinde paa det Tidspunkt, Dyrtiden var allerstørst, i Februar 1920, en aarlig Aldersunderstøttelse paa 200 Kr., 16 Kr. 66 Ø. pr. Maaned. Det var alt det, man havde til en stærkt nervesvækket Kvinde, der havde maattet lade sig indlægge paa en Sindsygeafdeling for at blive helbredet, og hvis der er mange Steder, hvor man har praktiseret den nugældende Aldersunderstøttelseslovgivning paa tilsvarende Maade, er jeg ganske overbevist om, at det foreliggende Lovforslags Gennemførelse vil betyde en betydelig Udgiftsstigning i mange

Kommuner, men saa er denne Udgiftsforøgelse ogsaa i allerhøjeste Grad tiltrængt.

Medens jeg er ved denne Sag fra Kullerup-Refsvindinge Kommune, hvor man sendte Politiet ud for at forhøre de gamle aldersunderstøttede og deres Naboer som Forbrydere, er der et andet Spørgsmaal, jeg kunde ønske at rejse. Jeg vil spørge den højtærede Indenrigsminister, om det er ham bekendt, at naar Kommunerne faar Sager til Erklæring, det være sig Forsørgelsessager, det være sig Spørgsmaal om en Fiskerihavn ved Nyborg og mange andre Sager, sendes disse Sager til Politimesteren i den paagældende By, og denne lader dem gaa videre til de kommunale Myndigheder til Erklæring. Jeg ved, at dette har vakt stor Forbavselse i mange Kommuner, og vi vil ikke vedblive godvilligt finde os i den Behandling, thi det er vor Opfattelse, at vi sorterer aldeles ikke under Politimesteren. Jeg ved, at Politimestrene adskillige Steder klager over det store Arbejde, de er bebyrdet med, men her er der efter min Formening et Arbejde, som de kunde fritages for, og som de ikke har det mindste med at gøre. Det er ikke, fordi vi i Nyborg lever paa en daarlig Fod med vor Politimester, det er en human, elskværdig og flink Embedsmand, men det forekommer os at være en besynderlig Forretningsgang, at naar Nyborg Byraad skal udtale sig i et Spørgsmaal om Forsørgelsesvæsen eller om en Havn, faar det Sagen sendt til Erklæring gennem Politimesteren. Det er et Omsvøb, som er ganske øverflødigt, og som kun kræver forøget Arbejdskraft paa det paagældende Kontor, og da Regeringspartiet har gjort sig saa stærkt til Talsmand for en Simplificering af hele vor Statsadministration, er jeg ogsaa sikker paa, at man vil gøre dette Spørgsmaal til Genstand for Overvejelse.

Der er en Bestemmelse i Lovforslaget, hvorefter Hjelpekasserne kan give Hjælp til Aldersrentenydere. Jeg tror, dette er en meget farlig Bestemmelse, den findes heller ikke i den nugældende Lovgivning, og det forekommer mig, at det var langt simplere, om det Udvalg, der faar med Uddelingen af Aldersrenten at gøre, fik Ret til i Sygdomstilfælde, til Dækning af Udgifter til Kur og Pleje paa Sygehus o. s. v., at bevilge en Slags Ekstratilæg til Aldersrenten i den Tid, saadanne særlige Forhold vedvarer. Det forekommer mig, at man ellers ogsaa her vil komme til at lægge forøgede Udgifter over paa Kommunerne. Som bekendt faar vi